

”Distorsion”

Victoria Andersson ställer ut på Bodens konstgille

Att besöka konstutställningar i det geografiskt stora Norrbotten innebär en resa, och för mig som nyligen bosatt mig i länet, betyder det ofta att besöka en ny plats. Det blir en upptäcktsresa, nästan som ett gammaldags äventyr: man behöver bestämma, planera, åka och besöka. På något sätt är det som innan Walter Benjamins 'reproduktionsålder', då konstverket hade sin värdefulla 'aura' att nå och upptäcka. Numera, när allt är i ständig rörelse och företeelser snabbt blir inaktuella, är det fint att ta en kulturell paus, en kort stund att tänka, resonera, att få veta mer.

Victoria Anderssons utställning, öppen till den 15 april vid Bodens konstgille, är då en upplevelse men också en upptäckt. Konstverken i galleriet är en liten och representativ del av Victorias konstnärskap. Även om utgångspunkten i de tio verken är en svart duk med broderi, finns i var och en unik och överraskande berättelse.

Om man observerar dem på avstånd, utplacerade enligt en stilla rytm, verkar helheten som ett mörkt universum redo att uppsluka besökaren. Men när man närmar sig och kommer de enskilda verken tätt inpå, ändras känslorna. Under titeln ”Distorsion” – som inte exakt kan beskriva alla nyanser och egenheter som finns där – kan sagan börja. Varje konstverk är ett kapitel, en personlig berättelse, som illustrerar konstnärens värld ur en precis och egen synvinkel.

Plötsligt är det natt. Ett speglat fjäll, skenbart imponerande och perfekt, innehåller stadsbyggnader över en osäker jord som döljer sprickor (*Staden*). Regelbundna och ständiga penseldrag som simulerar korsstygn klättrar uppför en leksaksstad: modern, vacker och samtidigt skör, som vi är, som fjärilen är (*Zone (therapy) III*). Ett nät brister på mitten. Två dimensioner samexisterar och det är inte klart om man befinner sig i frihet eller i fångenskap (*(De)fence*). Eller i Eden? I en 'paradis perdu' där varje färgad textildetalj rörs av en osynlig vind (*Eden*)... Och kan det broderade människoparet vara Adam och Eva (*The couple/Allt går igen*)?

Man kan bara fantisera, man vill fantisera, ibland.

Min promenad mellan Victorias konstverk är det: en dans som närmar sig och backar bort från den konstnärlig bildstoden. ”Distorsion” är det, som en dans som tar ett par steg framåt för att sedan röra sig bakåt igen. En konstutställning som man kan läsa och läsa om igen för att försöka ta in hela atmosfären, en helhetsbild som hela tiden drar sig undan. Sagan öppnas framför oss: vi behöver bara ryckas med. Som vågen (*The wave*), ett svart broderi på en svart målarduk: på avstånd är den tyst och vag och sedan, nära, blir den kraftig och skrämmande.

Text och foto: Silvia Colombo

Volym 2018-04-11